

KUBA A RAKETOVÁ KRIZE

„ALIANCE PRO POKROK“ NÁSTROJ
USA PROTI POKROKU V LATINSKÉ
AMERICĚ

I. Válka proti Kubě – Kubánská raketová krize

Již dříve jsem uvedl, že *Spojené státy v roce 1898, vyhnaly Španělské kolonialisty*

z Kubu, ne proto, aby pomohly kubánskému lidu získat nezávislost (jak by se mohl domnívat člověk neznalý nejen minulosti, ale i současné politiky USA, zglajchšaltovaný mainstreamovou propagandou), ale proto, aby místo nich tuto zem ovládly a Kuba se stala jen jejich protektorátem. Vždyť i diktátor Batista, byl ovládán Spojenými státy, byl fakticky jejich loutkou, ztělesněním porobení a nesvobody kubánského lidu.

Proto **Fidel Castro** přísahal, že revoluce nebude opakovat ty chyby z oné doby (po roce 1898), kdy se **Severoameričané** stali pány jejich země. Což jim umožnilo, že „**ovládli 90 % telekomunikací a dodávek elektřiny, 50 % železnic a 40 % cukrovarnického průmyslu**“. (*Livingstoneová G., Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS Politika / Historie 2011, s. 48.*) Dále **90 % dolů, 36 % jejich nejlepších pozemků a ovládali turistické služby**. (*Deschner K., Utajované dějiny USA ..., Eko konzult 2016, s. 246.*)

Pro ilustraci toho, jaké **konkrétní ekonomické a tím i politické síly v USA měly bytostný zájem na uchování koloniální nadvlády nad Kubou, tedy i na plánované vojenské invazi na Kubu**, svědčí účast starých přátel z ekonomické „elity“, skupiny amerických byznysmenů z Wall Street, **na schůzce se šéfem CIA, Allenem Dullem**. Ten o tom poté informoval i „**Zvláštní skupinu**“ připravující onu invazi. Na schůzce (21. prosince 1960) byli přítomni: zástupce společnosti Standard Oil of New Jersey pro Latinskou Ameriku, jež byla předchůdcem ropného konsorcia Exxon; předseda American Sugar Domino Refining Company, jež se zaměřovala na rafinaci cukru; prezident American Foreign Power Company; předseda Freeport Sulphur Company a zástupci společností Texaco (zabývající se zpracováním ropy), International Telephone and Telegraph, poskytující telekomunikační služby. (*Kinzer Stephen, BRATŘI John Foster Dulles, Allen Dulles a jejich tajná světová válka, Rybka Publishers, Praha 2016, s. 384.*)

Ano, **zištné, nezkrutitelné, vykořisťovatelské zájmy velkokapitalistických ekonomických žraloků a jejich politických „elit“**, tak typické pro imperialistické, loupeživé státy, jsou určujícími determinanty politiky takových velmocí, jako jsou Spojené státy, Velká Británie, Německo a Francie. A nás nyní zajímá nejen agresivní vojenská, ale i ekono-

covat. Kubánská vláda proto zkonfiskovala jejich majitele bez náhrady (majetek těchto amerických firem – Z. K.). V červenci 1960 Spojené státy nakupují kubánský cukr za výhodnou cenu redukovaly jeho odběr na 700 tisíc tun. V reakci na to oznámil Castro **znárodnění rozsáhlého amerického majetku**, zahrnujícího 36 cukrovarnických provozů a jejich plantáží stejně jako ropných a energetických závodů. Americké banky byly zabráný v září a během následujících tří měsíců **došlo i na Američany vlastněné železnice, přístavy, hotely a kina**. V říjnu 1960 zavedly **Spojené státy hospodářské embargo**, které americkým společnostem, kromě potravin a léků **zakazovalo cokoli na Kubu prodávat.**

(*Livingstoneová G., Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS Politika / Historie 2011, s. 49, 51.*)

Kubánská raketová krize

Ačkoli po krachu invaze v Zátocě sviní se již poté Spojené státy „o invazi na Kubu nepokusily, trvale vyvíjely úsilí o destabilizaci Castrova režimu. Pouhých sedm měsíců po neúspěšné invazi odsouhlasil Kennedy, jak jsem již dříve uvedl, Operaci Mongoose (*stručnou charakteristiku znáte z předešlé části – Z. K.*), další program tajných operací, zaměřených na Castrovo svržení. Pro Kubu se stala Zátoka sviní bodem obratu. V projevu po americkém leteckém útoku **definoval Castro revoluci vůbec poprvé**

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalhávaná tvář USA - VI. část - pokračování z minulého čísla)

mická politika oné gigantické, nejsilnější a nejagresivnější imperialistické velmoci – Spojených států, a to vůči Kubě.

Po agresivním nátlaku USA na Kubu došlo k jejímu spojenectví se Sovětským svazem

Tvrdí a bezohledný nátlak na Castrovu revoluční Kubu Spojenými státy usilujícími za každou cenu svrhnout jeho lidově demokratický režim, **způsobil na konec situaci, kdy jedinou cestou pro její přežití a rozvoj bylo spojenectví se Sovětským svazem**. První kontakt s ním „byl navázán již v červenci 1959, když kubánský ministr hospodářství Che Guevara podepsal předběžnou smlouvu se Sovětským svazem na odkoupení půl milionu tun cukru. Kubánci byli rádi, že mohou snížit svou hospodářskou závislost na USA, které doposud odkupovaly dvě třetiny kubánského vývozu a zajišťovaly 70 % dovozu.

V únoru 1960 byla smlouva se Sovětským svazem rozšířena na pět let s odběrem milionu tun ročně. **Reakce Spojených států byla zuřivá.** V březnu 1960 **bombardovala letadla CIA loď v havanském přístavu a zabila na sto lidí...**

Právě série takových a podobných akcí posouvala Kubu stále blíže k Sovětskému svazu. Tak v „**březnu 1960 dorazila první zásilka sovětské ropy, avšak rafinérie vlastněné na Kubě firmami Shell, Texaco a Standard Oil, ji na nátlak vlády USA odmítly zpra-**

„Demokracie se může lehce stát vládou darebáků...“

Edmund Burke

jako »socialistickou« a v prosinci 1961 označil sám sebe za »marxistu-leninistu« a vstoupil do Komunistické strany Kuby.“ (Tamtéž, s. 52.)

Tak došlo k užší spolupráci a spojení mezi Kubou a Sovětským svazem. Protože byla Kuba zcela otevřeně ohrožována agresivní politikou Spojených států, kdy trvale existovalo nebezpečí jejich invaze na Kubu, dohodl se Chruščov s Fidelem Castrem, že Sovětský svaz poskytne Kubě vojenskou pomoc, včetně toho, že tam rozmístí rakety, což by mělo odradit USA od další případné invaze.

Šlo o to, že bylo zcela zřejmé, že OSN nebyla vůbec schopna sabotážní akce a agrese USA zastavit. „Proto bylo 21. května 1962 na jednání nejvyšších sovětských politických činitelů v Moskvě rozhodnuto rozmístit na Kubě taktické rakety středního doletu. Plán, který obdržel krycí označení »Operace Anadyr«, měl být dokončen do začátku listopadu a byl přísně tajný.“ (Ganser D., *Nezákonné války, Jak země NATO sabotují OSN. Kronika doby od Kuby po Sýrii, GRADA PUBLISHING 2017, s. 108.*)

Spojené státy dění na ostrově pečlivě monitorovaly. V jednom hlášení Pentagonu ze srpna 1962 se pravilo, že: „Vojenské kapacity Kuby jsou prioritně zaměřeny na obranné aktivity.“ Zároveň však tentýž dokument obsahoval varování, že: „V budoucnu se budou schopnosti Castrový Kuby zlepšovat, neboť jí Sověti zajistí další dodávky výzbroje i odpovídající výcvik. Vzhledem k narůstajícím Castrovým schopnostem proto **vytváří se vši naléhavostí požadavek odstranění kubánské komunistické vlády.**“ (Tamtéž, s. 108.)

Takže zatímco USA pokračovaly v přípravách na svržení vlády Fidela Castra, na agresi proti Kubě, **Sovětský svaz začal pomáhat při vybudování obrany této země.**

Přestože celá akce, včetně přepravy zbraní (tanky, stíhací letouny, vrtulníky, nákladní vozidla, protiletadlové rakety, bombardéry a rakety s jadernými hlavicemi atd.) přes Atlantik na Kubu, byla přísně utajena, **americká špiónážní letadla U-2 akci odhalila.**

A to za situace, kdy ještě nebyla „Operace Anadyr“ (jméno Anadyr vzdávalo čest jednomu z Ruských měst) dokončena a práce na odpalovacích rampách byly v plném proudu a sovětské lodě s raketami na palubách se ještě

nacházely na cestě ke kubánským přístavům. (Tamtéž, s. 111.)

Šlo o to, že letadla U-2 vyfotografovala základny na Kubě 16. října 1962.

„Prezident Kennedy strávil následující týden v diskusích se svými nejbližšími poradci, přičemž se **přikláněl k názoru zahájit bombardování Kuby.** Však **nakonec bylo rozhodnuto zavést námořní blokádu** a zkusit vyjednávat.“ (Livingstoneová G., *Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem ...*, 2011, s. 54.)

Blokáda Kuby, uskutečněná Spojenými státy bez předběžné konzultace s OSN, **představovala nezákonný válečný akt.** Generální tajemník OSN U Thant nevěřil svým uším, když naslouchal projevu Kennedyho, neboť se tak nyní vznášelo ve vzduchu nebezpečí přímé konfrontace mezi jadernými mocnostmi. Z jeho pohledu přivedl Kennedy svět na pokraj jaderné války.

Někteří sebevědomí a bezohlední generálové armády Spojených států, jako Curtis Le May, důrazně požadovali dokonce okamžitý vojenský útok na Kubu. Naprostým paradoxem a **bezostyšnou nestoudností bylo obviňování Sovětského svazu z válkychtivého, agresivního jednání spočívajícího již jen v tom, že si vůbec dovolil vybudovat vojenskou základnu vyzbrojenou raketami, na Kubě, tedy v blízkosti USA.**

Jestliže Spojené státy disponovaly značným množstvím raket a vojenských základen ve světě, bylo velmi důležité i to, kde všude byly rozmístěny. V roce 1962 se Sovětský svaz cítil logicky

v ohrožení, neboť **USA v tu dobu měly šest tisíc bojových hlavic**, což značně převyšovalo počet **sovětských hlavic**, kterých **bylo pouze 300.** V Kremlu se **nejvíce báli amerických raket** na území západního Německa, Nizozemska a Belgie. Ale poslední kapkou se staly zbraně rozmístěné **v roce 1961 v Turecku.** Tyto rakety měly **dráhu doletu do Moskvy až 10 minut.** Takže se Sovětský svaz rozhodl to nějak řešit. Rozhodl se zahájit realizaci „Operace Anadyr“, protiútok. (*Tajná operace Anadyr: Jak se Sovětskému svazu podařilo opít USA, Sputnik, 22:10, 06.06.2018, Google News.*)

K těm zemím, které byly vyzbrojeny **jadernými zbraněmi a raketami „Jupiter“** v té době, patřila **Itálie a Velká Británie**, kde šlo o jaderné rakety „Thor“. A jak bylo uvedeno, **od roku 1961** byly umístěny **americké rakety „Jupiter“ s jadernými bombami na území Turecka – tedy v bezprostřední blízkosti Sovětského svazu!** (Ganser D., *Nezákonné války, Jak země NATO sabotují OSN. Kronika doby od Kuby po Sýrii, 2017, s. 111-112.*)

Pozastavme se u předchozího závěru, že je opravdu naprosto nemyslitelné, aby si někdo vůbec myslel, natož chtěl provést **výstavbu vojenské základny vyzbrojené raketami, v blízkosti území USA. To by Spojené státy v žádném případě nepřipustily**, a to při naprosté neústupnosti, při **hrozbách rozpoutání atomové války, jak tomu bylo právě v případě Kuby.** Vedení Sovětského svazu za takové situace zvolilo cestu ústupu, stažení raket z Kuby a zabránilo USA rozpoutat třetí světovou, jadernou válku.

Tyto skutečnosti věrohodně popsal mimo jiné světově známý, americký intelektuál Noam Chomsky ve své knize „Kdo vládne světu?“. „Dvě otázky ohledně karibské krize zní: Jak vlastně začala? A jak skončila? Její počátek se odvíjel od Kennedyho teroristických akcí proti Kubě a nebezpečí invaze v říjnu 1962. Její konec nastal po odmítnutí ruských nabídek, které by se zdály férové každému „rationálně smýšlejícímu člověku“, ale byly nemyslitelné. Podrývaly totiž **základní princip, že USA mají jednostranné právo rozmístit jaderné rakety kdekoli na světě a namířit je proti Číně, Rusku nebo proti komukoli jinému i na jejich hranicích a podrývaly i doprovodný princip – totiž, že Kuba nemá právo instalovat rakety na svou obranu proti tomu, co vypadalo jako hro-**

**Dožili jsme se
doby, kdy jsou
moudří lidé
umlčováni, aby to
co říkají, neuráželo
hlupáky.**

Albert Einstein

zící americká invaze.“ Z tohoto důvodu tedy bylo prý pro Spojené státy naprosto správné čelit vysokému riziku jaderné války s nepředstavitelnými důsledky a otevřeně odmítnout seriózní, férový způsob, jak toto nebezpečí ukončit! (Chomsky Noam, *Kdo vládne světu? Nاكلadatelství Karolinum 2019, s. 137.*)

Tak jako při řešení karibské krize, tak i dnes, v souvislosti s agresivní a bez-

ohlednou expanzí USA a Západní Evropy – imperialistického seskupení NATO (v rozporu bohužel jen s ústní dohodou o jeho nerozšiřování na východ, mezi zrádcem M. Gorbačovem - SSSR a J. W. Bushem – USA, při destrukci, likvidaci Sovětského svazu a socialistických zemí RVHP a Varšavské smlouvy) došlo k tomu, že ve válce kolektivního Západu (USA, EU, VB = NATO) proti Rusku na Ukrajině, se opět hrozivě vynořila na „světlo boží“ tato bezohledná, šílená doktrína. Doktrína počítající s tím, že USA mohou mít – na rozdíl od Ruska, Číny a dalších zemí – své vojenské základny kdekoli (mají jich ve světě víc než 700). Tedy i na hranicích Ruské federace! Aby v tomto případě představovaly konkrétní hrozbu, hrůzný, jaderný prostředek nátlaku a zastrašování, že mohou v průběhu několika minut srovnat se zemí nejen Moskvu!

Takové jsou Spojené státy, takový je bezohledný a agresivní „kolektivní Západ“! Bůh žehnej Americe a jejímu, prý „obraněmu“, „mírotvornému“ paktu NATO! Jde přeci o „svatou válku“ za zachování jejich nadvlády nad světem.

Závěr

Je faktem, že Spojené státy odjakživa, od časů, co se konstituovaly jako Spojené státy americké, považovaly Střední a Jižní Ameriku za svůj „zadní dvorek“, prostor, v němž musí hrát nezpochybnitelně dominantní roli. Zvládat všechny podstatné, zde probíhající procesy tak, aby byly v souladu s jejich egoistickými, zejména ekonomickými a politickými zájmy a prioritami.

To, co dokázala uskutečnit Castrova Kuba, se pro USA stalo něčím

nepředstavitelným, totálně zavržením hodným a nezbytně hodným jen likvidace, odstranění. A to bez ohledu, jaké to může mít katastrofální důsledky, včetně možného rozpoutání termojaderné války.

Odpovědí Spojených států na kubánskou revoluci bylo vytvoření „Aliance pro pokrok“. Šlo prý o „ambiciózní plán podpory ekonomického a sociálního rozvoje Latinské Ameriky“, který představoval „dvě vyhraněné strategie: ekonomickým rozvojem se snažit podkopat podporu levice a užitím vojenských metod potlačit „gerily a jiné „podvrtné živly“.“ (Livingstoneová G., *Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem...*, 2011, s. 59.) Tedy

potlačit národně osvobozené, revoluční bojovníky.

II. „Aliance pro pokrok“ – drsný nástroj USA k potlačení pokroku v Latinské Americe

1. Pokud jde o strategii, spočívající v tom, že ekonomickým rozvojem bude podkopávána podpora revolučních sil ze strany levicově, národně vlastenecky smýšlejícího obyvatelstva, čímž se bude moci předejít revolucím, jež by byly podobné té kubánské, pak toho mělo být dosaženo umírněnými ekonomickými reformami. Uplatňovanými shora, z vládnoucích, proamerických kruhů.

Latinskoamerické vlády byly různými poradci ze Spojených států povzbuzovány k sestavování národních plánů rozvoje a k přerodělování s přílivem nových úvěrů.

V tom začaly hrát významnou úlohu nástroje politiky USA – Mezinárodní měnový fond a Světová banka, jak jinak!

Nejradikálnějším programem „Aliance“ měla být pozemková reforma, která ovšem neuspěla.

Nezelému milionu rodin napříč kontinentem byla přidělena půda, avšak 10 až 14 milionů rodin neobdrželo nic a počet rodin bez půdy se zvyšoval. Navíc la-

tinskoameričtí oligarchové se nemínili vzdát své půdy! (Tamtéž, s. 58-59.)

2. Pro Spojené státy byla bezesporu mnohem efektivnější již tolik pro ně osvědčená strategie vojenských, agresivních metod při potlačování revolučních a vlasteneckých sil latinskoamerických zemí, při jejich exploataci. Ekonomická strategie se postupně vytrácela, zatímco vojenská, agresivní strategie setrvala, stala se jednoznačně nosnou. „Vojenská pomoc a tréninkové programy během 60. let dramaticky rostly; roční vojenská podpora USA byla během prvních pěti let dekády pětkrát vyšší než za celá 50. léta. Jen v letech 1964-1968 bylo vyškoleny ve Škole Amerik (School of the Americas) v Panamském průplavovém pásmu a jiných vojenských výcvikových školách Spojených států 22 059 latinskoamerických vojenských velitelů. Tisíce dalších se pod vedením amerických speciálních jednotek cvičili přímo na bojištích Latinské Ameriky.

Tyto speciální jednotky »zelených baretů« byly elitní složkou armády USA vyvíjenou pro boj v džungli, vedení psychologických operací a tajných akcí. Byly vybaveny nejnovějšími vysílačkami a výkonnými zbraněmi... V letech 1962-1968 působilo v latinskoamerických misích čtyři sta speciálních mobilních tréninkových týmů. Spojenými státy byly rovněž vyzbrojeny a vycvičeny policejní složky zemí Latinské Ameriky.“ (Tamtéž, s. 59.)

Nešlo tedy o žádnou „Alianci pro pokrok“, ale o „Alianci“ k potlačení národně-osvobozených, revolučních sil národů Latinské Ameriky. Sil sloužících Spojeným státům k porobení si a udržení nadvlády nad tímto kontinentem a jeho lidem. Takový už byl a je imperialistický charakter politiky našich dnešních „velkých bratrů“, přátel a spojenců.

(Pokračování příště)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSc.

